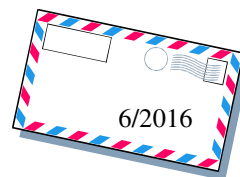

Mesagerul păcii

Doi frați anonimi – și multă laudă

Multă laudă pentru doi însoțitori de călătorie anonimi (2 Corinteni 8.16-22)

Pe piatra de mormânt a unui slujitor al lui Dumnezeu, care a fost înmormântat cu mai multe decenii în urmă, sunt scrise puținele cuvinte: „John Nelson Darby, ca un necunoscut și foarte cunoscut”.

Nu este important dacă pe noi ne cunoaște lumea și dacă avem un nume printre oameni. Important este ca Domnul să cunoască numele noastre și noi să lucrăm cu fidelitate pentru El. Pavel amintește de asemenea în Filipeni 4.3 colaboratori, care sunt „anoniimi”. Totuși, numele lor erau „în Cartea vieții”. Acest lucru este important!

Textul din 2 Corinteni 8 amintește doi însoțitori de călătorie ai lui Tit, ale căror nume ne sunt necunoscute. Erau „doar” însoțitori de călătorie. Dar cum îi descrie Biblia? „Mai mult, el a fost ales de biserici să meargă împreună cu noi în această lucrare de binefacere pe care o săvârșim spre slava Domnului și ca o dovadă de bunăvoința noastră. Am trimis cu ei pe fratele nostru, a cărui râvnă am încercat-o de atâtea ori în multe împrejurări, și care, de data aceasta, arată mult mai multă râvnă, din pricina mării lui încrederi în voi” (2 Corinteni 8.19 și 22).

Învățăm de aici:

1. Prin harul lui Dumnezeu erau frați: ei aparțineau familiei lui Dumnezeu. Anonimi și totuși frați în credință! Aceasta a fost – și este – condiția de bază pentru orice slujbă pe care o facem pentru Domnul nostru.

Întrebare către tine: ești un „frate în Hristos”? Aparții familiei lui Dumnezeu?

2. Prin încrederea pe care alții și-au pus-o în ei, erau trimiși ai adunărilor, respectiv ai lui Pavel: ei erau anonimi și totuși încercați și dovediți. Se puteau baza pe ei. Cine a făcut bine o lucrare, aceluia Dumnezeu îi dă următoarea. În afară de aceasta, ei nu lucrau doar pentru ei, ci călătoreau împreună și s-au lăsat chiar trimiși de alții. Aceasta este munca în echipă pentru Domnul nostru.

Întrebare către tine: Ai rezistat la încercări duhovnicești și te-ai dovedit a fi echipat? Ești cunoscut ca cineva pe care se pot baza alții? Ești gata să muncești împreună cu alții? Atunci, Dumnezeu îți va da noi lucrări.

3. Prin încrederea în alții, ei erau harnici: hărnicia este o virtute a creștinului pe care Domnul nostru dorește să o vadă în toate domeniile (la școală, în profesie, acasă și mai ales în lucrările pe care le facem pentru El). Pavel spunea cândva că el „a lucrat mai mult decât toți ceilalți” (1 Corinteni 15.10). Proverbul: „Fără muncă, nici răsplată” este valabil pretutindeni.

Întrebare către tine: Ești cunoscut ca cineva care este harnic și se implică atunci când există ceva de făcut? Una este *ce* facem și alta este *cum* facem.

4. Prin slujba lor exterioară neînsemnată, ei au contribuit ca Domnul să fie preamărit. Aceasta a mers mai departe. Și Pavel a avut dorința ca Hristos să fie proslăvit în viața și în slujba lui: „Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața

mea, fie prin moartea mea” (Filipeni 1.20). Aceasta se întâmplă totdeauna când ceva din El se vede în noi. Slujba acestor bărbați anonimi nu a contribuit să se înalțe pe ei, ci pe Domnul.

Întrebare către tine: contribuie viața ta (slujba ta), ca ceva din Domnul Isus să fie văzut și El să fie proslăvit? Aceasta este marea țintă a fiecărei activități pentru El.

De cugetat: „Noi suntem doar unelte în mâna Domnului. Niciodată nu este lăudată stropitoarea unui grădinar.” Totuși, la Dumnezeu nu sunt uitate niciodată „stropitorile”!

„Eu am sădit, Apolo a udat, **dar Dumnezeu** a făcut să crească.”

1 Corinteni 3.6

Agur – un bărbat cu o rugăciune înțeleaptă (Proverbe 30)

Despre identitatea lui Agur s-au făcut unele presupuneri. Este Solomon sub un alt nume? Un frate de-al lui Lemuel, care apare în Proverbe 31 imediat după afirmațiile lui Agur? – Cuvântul lui Dumnezeu tace asupra acestui lucru, dar totuși ne descrie bărbatul, și anume prin gândurile și exprimările sale.

Agur este smerit, nu este încrezut: „Negreșit, sunt mai prost decât oricine și n-am pricepere de om. N-am învățat înțelepciunea și nu cunosc știința sfinților” (Proverbe 30.2-3), spune el, pentru a pune apoi întrebări, la care înțelepciunea omenească nu are niciun răspuns: „Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? ... Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30.4). Mărima și grandoarea lui Dumnezeu, care sunt de necuprins, și propria lui limitare stau înaintea lui Agur, ca expresie a adâncii temeri de Dumnezeu. „Frica Domnului este începutul științei” (Proverbe 1.7; 9.10), da, ea este „școala înțelepciunii” (Proverbe 15.33), și ea este întipărită prin smerenie, care se

învață în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este temelia pentru celelalte afirmații și pentru cele două rugăciuni ale sale.

Agur indică spre singurul izvor de înțelepciune, „vorbirea lui Dumnezeu”, la care nu se poate și nu este voie să se adauge nimic (Proverbe 30.5-6).

Și apoi urmează rugăciunile: „Două lucruri îți cer; nu mi le opri înainte de moarte! Depărtează de la mine neadevărul (deșertăciunea) și cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine și să zic: Cine este Domnul? Sau ca nu cumva, în sărăcie, să fur și să iau în deșert Numele Dumnezeului meu.”

El vorbește în toată simplitatea și sinceritatea de două tipuri de pericole, cărora ar putea să le cadă pradă; unul se referă la poziția sa interioară, morală: „deșertăciunea”, adică să te consideri cineva sau să năzuiești spre lucrurile lumii care până la urmă sunt fără valoare, da, care se dovedesc rușinoase, și „minciuna”, care este contrariul adevărului și noțiune a pervertirii și a vicleniei inimii naturale. A doua rugăciune are de-a face cu pericolele în domeniul vieții materiale, dar este mai întâi caracterizată de conștiința sa că bogăția și bunăstarea pot face pe om sigur de sine și independent și că sărăcia îl face pe om predispus la furt (care uneori se arată chiar ca îndreptățit înaintea lui Dumnezeu?). Păzirea de toate aceste pericole este pentru el o cerere importantă și el o completează cu rugămintea ca Dumnezeu să-i poarte de grijă cu bunăvoință de ceea ce Dumnezeu în înțelepciunea Lui a rânduit pentru el. Este un exemplu de încredere în Dumnezeu și o viață în dependență de Dumnezeu. Bărbatul care se numește „mai prost decât oricine”, este în încrederea sa în Dumnezeu și în smerenia sa „mai înțelept decât oricine”. „Nu mi le opri înainte de moarte” este o rugăciune, pentru ca el să-L onoreze prin viața sa pe Dumnezeu în timpul care i-a mai rămas.